

# Evangelhia zilei de joi: Înălțarea Domnului

Comentariu Evangheliei la  
Solemnitatea Înălțării  
Domnului (Ciclul C). „În timp ce  
îi binecuvânta, S-a despărțit de  
ei și a început să Se înalțe la  
cer”. Isus ne hrănește în fiecare  
zi, la Sfânta Liturghie, speranța  
bucuriei veșnice, făcându-ne  
părtași la Învierea și Înălțarea  
Sa.

## Evangelhie (Lc 24,46-53)

Și [Isus] le-a spus: „Așa este scris:  
Cristos trebuia să sufere și să învie  
din morți a treia zi și să fie predicată

convertirea în numele lui spre iertarea păcatelor la toate popoarele. Începând din Ierusalim, voi veți fi martorii acestor lucruri. Și, iată, eu trimit asupra voastră pe acela pe care Tatăl l-a promis, însă voi să rămâneți în cetate, până când veți fi îmbrăcați cu putere de sus”.

Apoi i-a scos până spre Betania și, ridicându-și mâinile, i-a binecuvântat, iar în timp ce îi binecuvânta, s-a îndepărtat de ei și a fost ridicat la cer. Iar ei, adorându-l, s-au întors la Ierusalim cu bucurie mare și stăteau tot timpul în templu, binecuvântându-l pe Dumnezeu.

.....

## **Comentariul Evangheliei la Solemnitatea Înălțării Domnului (Lc 24,46-53)**

În aceste cuvinte ale lui Isus, cu care se încheie Evanghelia după sfântul

Luca, sunt concentrate marile teme care se află în inima credinței și a misiunii Bisericii: Cristos a murit și a învins moartea, pentru ca toți oamenii să se mântuiască. „Exodul” despre care Isus a vorbit cu Moise și Ilie la Schimbarea la Față (cf. Lc 9,31) s-a împlinit la Ierusalim. De acolo îi trimite pe apostoli, întăriți cu puterea Celui „pe care Tatăl Meu l-a făgăduit”, adică Duhul Sfânt, ca să predice tuturor popoarelor convertirea spre iertarea păcatelor (vv. 46-49).

Ei au fost martori ai „acestor lucruri” (v. 48), pentru că L-au văzut pe Cel Răstignit și pe Isus Înviat. Prin urmare, pot înțelege Scripturile care vorbesc despre misterul lui Cristos, Fiul lui Dumnezeu făcut om, care a murit pentru noi, a înviat și trăiește pentru totdeauna, devenind astfel garanția vieții noastre veșnice.

„Aceasta este mărturia – făcută nu doar prin cuvinte, ci și prin viața de

zi cu zi, spune Papa Francisc – mărturia care în fiecare duminică ar trebui să iasă din bisericile noastre ca să pătrundă în timpul săptămânii în case, în birouri, în școli, în locurile de întâlnire și de distracție, în spitale, în închisori, în azile de bătrâni, în locurile populate de imigranți, în periferiile orașelor... Această mărturie trebuie să o ducem în lume în fiecare săptămână: Cristos este cu noi; Isus S-a înălțat la cer, dar este cu noi; Cristos este viu!” [1].

„I-a scos afară până spre Betania și, ridicându-și mâinile, i-a binecuvântat. Și în timp ce îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și a fost înălțat la cer. Iar ei, adorându-L, s-au întors la Ierusalim cu bucurie mare” (vv. 50-52). Reacția apostolilor este surprinzătoare: era firesc să se simtă tulburați și copleșiți, căci Isus Se despărțea în mod definitiv de ei și rămâneau singuri pe pământ, având în față o misiune care le depășea cu

totul puterile și capacitățile. În plus, trebuiau să înfrunte aceleași dificultăți pe care le-a întâmpinat Învățătorul. Și dacă orice despărțire este dureroasă, despărțirea definitivă a lui Isus de această lume ar fi trebuit să-i umple de tristețe. Totuși, cum se explică faptul că „s-au întors cu bucurie mare” (v. 52)?

Benedict al XVI-lea observă că ucenicii s-au întors plini de bucurie pentru că „nu s-au simțit abandonați; nu credeau că Isus a dispărut undeva într-un cer inaccesibil și îndepărtat. Evident, erau convinși de o prezență nouă a lui Isus. (...) Bucuria ucenicilor după «înălțare» corectează imaginea noastră despre acest eveniment. «Înălțarea» nu este o plecare spre o zonă îndepărtată a cosmosului, ci o apropiere permanentă, pe care ucenicii o experimentează cu atâta intensitate, încât le umple inimile de o bucurie durabilă” [2].

În același timp, ei se bucurau deoarece erau conștienți de marele bine pe care Înălțarea Domnului îl aduce întregii omeniri, chemată în Cristos să participe la gloria divinității. De aceea, sfântul Leon cel Mare spune: „Când Domnul S-a înălțat la cer, apostolii nu doar că nu au simțit niciun fel de tristețe, ci s-au umplut de o mare bucurie. Și aceasta pentru că, într-adevăr, a fost un motiv de bucurie imensă și nespusă faptul că firea umană, în fața unei mulțimi sfinte, s-a înălțat mai presus de vrednicia tuturor creaturilor cerești, (...) mai presus de arhangheli, fără ca vreun grad de înălțare să poată măsura această preamărire, fiind primită alături de Tatăl, așezată pe tron și asociată gloriei Celui cu a cărui fire divină fusese unită în persoana Fiului”[3]. Prin Înălțarea lui Isus se hrănește speranța noastră că vom participa și noi la plinătatea vieții împreună cu Dumnezeu, în gloria cerească.

---

[1] Papa Francisc, *Regina coeli*,  
duminică 8 mai 2016.

[2] Joseph Ratzinger – Benedict al  
XVI-lea, *Isus din Nazaret. Vol. II: De la  
intrarea în Ierusalim la Înviere*,  
traducere de Francisca Băltăceanu și  
Monica Broșteanu, Editura Galaxia  
Gutenberg, Târgu Lăpuș, 2012,  
capitolul 9, p. 319.

[3] Sf. Leon cel Mare, *Predica 1  
despre Înălțarea Domnului*, 4.

Francisco Varo

---

pdf | document generat automat din  
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/  
evanghelia-zilei-de-joi-inal/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-joi-inal/) (28.03.2026)